

Egyptem po proudu řeky Nil

Nejlepší způsob, jak poznat starověký Egypt, je z paluby lodi plující po hladině Nilu. Jen pomalu plynoucí řeka vám umožní vžít se do rytmu života, který zde vládá před tisíci lety. Vydejte se s námi na cestu po stopách faraónů.

Parník snů

V Asuánu zahajujeme naši nilskou cestu parníkem. Zavazadla nesou nosiči, my máme za úkol projít pět vedle sebe zakotvených lodí „naskládaných“ u břehu. Velkých plavidel je hodně, a proto všechny nemohou kotvit přímo u pevniny. „Právo břehu“ mají parníky nejluxusnější. Nelituje-me, že jsme nuceni projít těch pár lodí, než se dostaneme „domů“. Zlehka našlapujeme na rudé perské koberce, s údivem procházíme úžasnou dřevěnou vyřezávanou knihovnou. Cestou je na co se dívat.

Nohy na kormidle

Vstupujeme na kapitánský můstek. Postarší Egyptan oblečený v gelábii a s bílým turbanem na hlavě řídí loď chodidly. Kapitán sedí opřený, nohy na kormidle, a bedlivě sleduje tok řeky, občas kormidlem zlehka pootočí. Má čas si potáhnout z vodní dýmky – šiši. Kouření Egyptanů miluji. Jako muslimové nesmějí pít, a tak si užívají alespoň slasti různých tabáků. Kapitánovu mysl

to naštěstí nezkalí. Spoléháme na jeho zkušenosti se čtením proudů. Hladký průjezd řekou závisí na správném odhadnutí směru přelévání písku, který tvoří nebezpečné mělčiny. Kapitán Ahmed je na lodi už desítky let. Ví co čekat. Vozí návštěvníky z celého světa od chrámu k chrámu. Sám ve většině z nich nikdy nebyl.

Cestou do Théb

Plujeme na sever a proud nás nese korytem, podél něhož ženy perou prádlo, děti se ráchají ve vodě. Zjevně jim nevadí nebezpečí různých cizopasníků – hlístů Schistosoma, kteří mohou člověku proniknout do těla a napadnout vnitřnosti. Děti dovádějí, radují se z tepla, mávají cestujícím na parnicích. Druhý břeh je klidnější.

Dvacet pět kilometrů široké údolí Nilu je zahradou Egypta, odehrává se zde většina zemědělské výroby. Proto téměř neustále plujeme podél palmových plantáží, zelených políček a mnoha různých exotických stromů, které ani nejsme schopni identifikovat. Dozele na laděnou mozaiku občas naruší šaduf – zvláštní dřevěné vahadlo s nádobou na jednom a hliněným závažím na druhém konci – nepostradatelná pomůcka zdejších zemědělců při zalévání. Její vzhled se v podstatě nezměnil od dob starých Egyptanů.

Egypt, to je zcela jiný svět, svět tisíce let starých příběhů králů, královen, bohyň a bohů. Jen škoda, že parníků na Nilu je tolik. Kotvíme u malého „dvojchrámu“ Kóm Ombo. Zdejší svatostánky jsou zasvěceny bohu Sebekovi, bytosti s krokodýlí hlavou, stvořiteli světa. Místo je ve srovnání s mnoha jinými egyptskými památkami relativně poklidné.

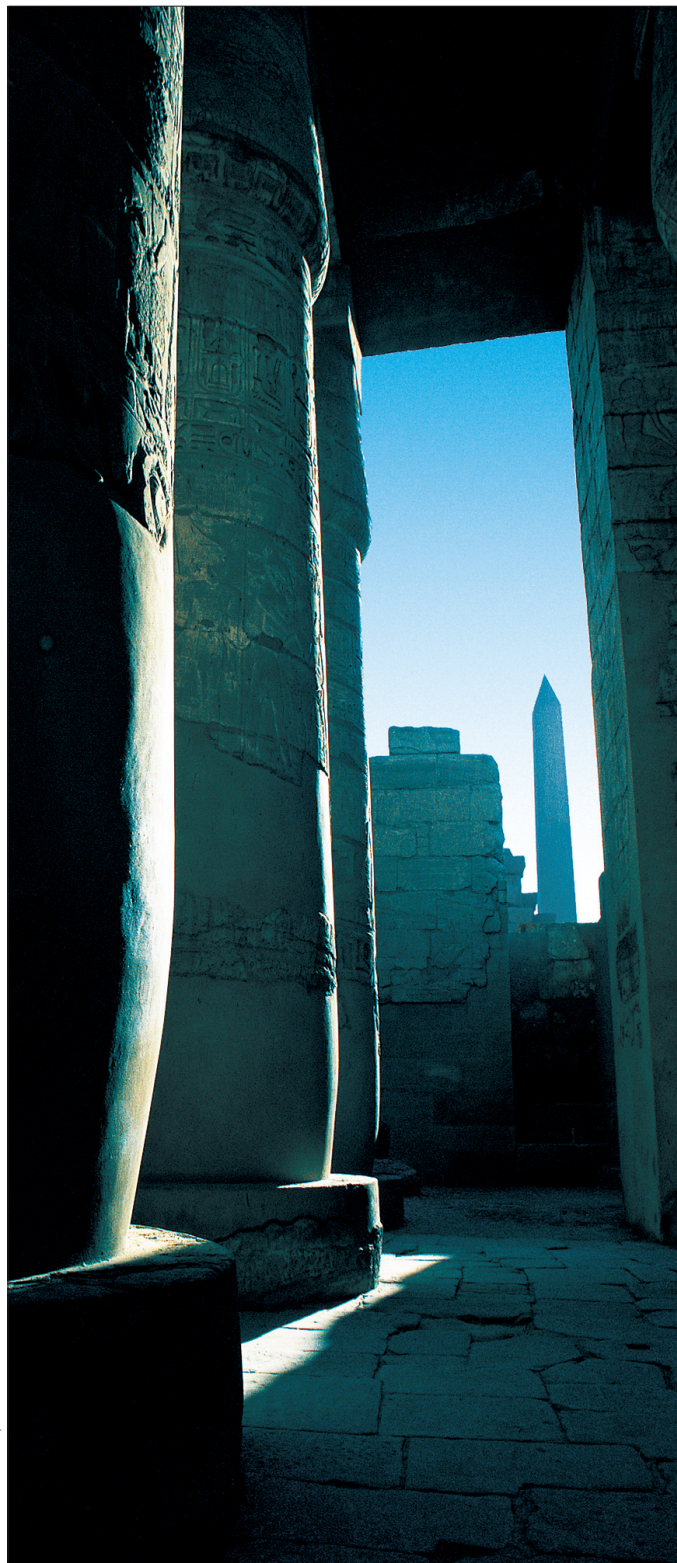

FOTO: DAVID WALTER, TRAVEL LIFE